

9. tanulmány

Légy az, akinek mondd magad!

Május 20., szombat délután

Csodálatraméltó téma – Istennek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak feddhetetlensége! Krisztusnak és feddhetetlenségének a csodálata kizárja az öndicséretet. Ezen a téren nincs megállás. Állandó folyamatról van szó megismerésének minden egyes szakaszában. Az Üdvözítő megismerése által nyerünk örök életet. Jézus a következőképpen imádkozott: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Istenben dicsekedhetünk. (...) „Tőle vagytok pedig ti Krisztus Jézusban, ki bölcsességgül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentséggül és váltságul: hogy amint meg van írva: aki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.” (1Kor 1:30–31) (...)

Krisztus megismerésére, vagyis a dicsőség és erény megismerésére hívtunk el. Ez a tökéletes mennyei jellem megismerését jelenti, amit megmutattak nekünk Jézus Krisztusban, hisz Ő nyitotta meg az Istenrel való közösség lehetőségének ajtaját. A nagy és drága ígéretek által a mennyei természet részeseivé kell válnunk, miután hátat fordítunk a világi kívánságok okozta romlottságnak. – *That I May Know Him*, 159. old.

Amikor alávetjük magunkat a keresztség ünnepélyes szertartásának, arról teszünk bizonyosságot angyalok és emberek előtt, hogy megtisztultunk a múlt bűneitől, és ettől fogva meghaltunk a világnak, és az „odafelvalókkal” (Kol 3:1) törődünk. Ne felejsük el a keresztségi fogadalmunkat! A menny három hatalma – az Atya, a Fiú és a Szentlélek – jelenlétében fogadtuk meg, hogy Annak akaratát cselekedjük, Aki kijelentette: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Krisztus minden megtérő bűnösnek megbocsát, és keresztségekor, amikor feljön a hülámsírból, a megbocsátottat új teremtéssé nyilvánítja, hisz élete el van

rejtve Istenben Jézussal. Sose felejtjük el a régi bűneinktől való megtisztulás nagy előjogát.

A keresztségi fogadalom pillanatában a keresztyének megígérték a mennyei segítséget. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek kész az ő javára dolgozni. Isten a rendelkezésére bocsátja a mennyei erőforrásokat, hogy győzhessen. Csekély az ereje, de az Úr mindenható, és Ő a támasza. Minden nap vigye szükségleteit a trónusa elé. Hit és bizalom által, a felkínált erőforrásokat felhasználva nagy győzelmet arathat. – *Our High Calling*, 157. old.

A megszentelődés: egy folyamat. (...) Annak módja, ahogy megbizonyosodunk, hogy sosem esünk többé el. Akik ekképpen munkálkodnak a keresztyén erények felhalmozásának tervében, biztosítva vannak, hogy Isten a Szentlélek ajándékait felkínálva sokasítja meg az erényeket. (...)

A mennyei kegyelem által (mindazok, akik eltökéltek) tudnak csak majd felkapaszkodni a föld és az ég között levő ragyogó lépcsőn, és végül győzelmi himnuszt énekelve léphetnek be Isten országának kapuján. – *Review and Herald*, 1887. november 15.

Május 21., vasárnap – Drága hit

„Egyenlő, drága hit”... azaz valódi hit. Nem gyümölcstelen hit. Az igazi, üdvözítő hit drága, felbecsülhetetlen kincs. Nem felszínes. Az igaz ember Krisztushoz hasonlóan igazi lelki életet él. Hit által teszi meg lépésről lépésre a fejlődés szakaszait. A hitet ápolni kell. A hit egyesíti az emberi természetet a mennyeivel.

Az Isten parancsolatai iránti engedelmesség élete a fejlődés, a folyamatos előrehaladás élete. Az értékes választottak, miközben egyre több ismeretet szereznek Jézus Krisztus közbenjárói munkájáról, meglátják és elfogadják a Megváltó feddhetetlenségéből származó gazdag ígéreteket. Minél többet kapnak a mennyei kegyelemből, annál többet fognak dolgozni az erények felhalmozásának tervében.

„Kegyelem és békesség” sokszorozódik meg „Istennek és Jézusnak a mi Urunk megismerésében”. Ebben rejlik a teljes lelki erő titka. A hitet folyton gyakorolni kell, mivel a lelki élet teljes mértékben Krisztustól

jön. Az istenismeret ihlet hitre, mint egyedüli csatornára, amin keresztül áradnak ki a menny áldásai a lélekre, felemelve, nemesítve, csiszolva, míg nem Isten megismerése révén a lélek a dicsőség és az erény nagy jutalmához emelkedik fel. „Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott.” – *Our High Calling*, 67. old.

Krisztus mondta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17:8) (...) Alig tudja felfogni az emberi értelem, hogy a szellemi képességek milyen szélességét, mélységét és magasságát érheti el, aki erre az ismeretre eljutott.

A saját körében mindenki elérheti a keresztény jellem tökéletességét. Krisztus áldozata által nyílt meg a lehetőség, hogy a hívő mindazt elnyerje, ami a megszentelődéshez szükséges. Isten felszólít, hogy érjük el a tökéletesség színvonalát, ehhez Krisztus jellemét állítja elénk példaképpül. A Megváltó földi életében – melyet a gonosszal szemben tanúsított állandó ellenállás csiszolt tökéletessé – bemutatta, miként juthat az ember, a mennyel együtt munkálkodva, már itt is a jellem tökéletességére. Az Úr így biztosít bennünket, hogy mi is teljes győzelmet arathatunk. – *Apostolok története*, 531. old.

Az embernek nem kellene repesnie az örömtől bölcsessége, ereje vagy gazdagsága miatt, hanem akkor kellene örülnie, ha ismeri Krisztust. Ez az ismeret sokkal magasabb: a legértékesebb, amit ismerünk. Ez az örök élet záloga. (...) Nem vásárolható meg pénzzel, értelemmel fel nem fogható, erővel nem tartható ellenőrzés alatt, ám Isten dicsőséges kegyelme bárkinek fel van kínálva, aki azt elfogadja. Az emberben azonban tudatosulhat a szükség, s lemondva az önbizalomról elfogadhatja ajándékként az üdvösséget. Akik belépnek majd a mennybe, nem saját feddhetetlenségük által fogják megmászni a falakat, a kapuk nem drága ajándékokért, aranyért és ezüstért cserébe nyílnak meg, hanem Krisztus keresztjének érdemei által nyernek belépést az atyai házba. – *Isten fiai és leányai*, 233. old.

Május 22., hétfő – A keresztény értékek célja: a szeretet

„Hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet.” Egyetlen ígéretet sem kap az ellankadó. Az apostol bizonyágtevésével szeretné bátorítani a hívőket, hogy fejlődjenek a kegyelemben és a szentségben. Már vallják, hogy élük az igazságot, ismerik a drága hitet, az isteni természet részeseivé váltak. Ám ha itt megállnak, elveszítik a kapott kegyelmet. (...)

Ha nem törekszenek lépésről lépésre haladni az Úr felé ezen a lépcsőn, nem fognak növekedni békességben, kegyelemben és szentségben. Jézus így bátorított: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun.” (Lk 13:24) A hívő útját Isten jelölte ki a lépcsőn. Hiábavaló lesz minden erőfeszítése, ha nem rendelkezik erős jellemmel és Krisztus gyakorlati megismerésével az Ő elvárásainak engedelmességgel. Akiknek van hitük, vigyáznak, hogy cselekedetekkel tegyenek bizonyágot hitükről. (...)

Az igazság élő és ható elv, alakítja a szívet és az életet, és a következménye folyamatos haladás. (...) Az akarat minden megtett lépéssel új készletet kap. Az erkölcsi tartás a Megváltó gondolkodásához és jelleméhez válik hasonlóvá. A folyamatosan fejlődő keresztény olyan kegyelmet és szeretetet birtokol, amely minden ismeretet felülmúl, mivel Jézus mennyei jelleme veszi hatalmába az érzelmeit. – *Our High Calling*, 68. old.

„Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13:13) Ez a szeretet Krisztus tökéletes életében nyert kifejeződést. Ő akkor szeretett, amikor még bűnösök voltunk. A legmélyebb romlottságba nyújtotta le karját, hogy fölemelje a föld tévelygő fiait és leányait. Nem fogyott el a türelme, lelkesedése sem csökkent. A büszke, megkeményedett, hálátlan szívektől visszautasított irgalom hullámai egy még nagyobb szeretethullámot indítottak el. – *In Heavenly Places*, 234. old.

Minden tehetségünk Istené. Képességünk az övé a teremtés és a megváltás által. Az Atya mindenkinek felajánlotta erejének mértékét, és elvárja, hogy az igazság oldalán használják fel azt. Így kell terjeszteni a világosságot. A kereszténynek megosztás nélküli érdekekkel kell a menny oldalára állnia. „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet.” A hit látja az aggasztó nehézségeket, és belekapaszkodik a láthatatlan

Mindenhatóba, és így nem lehet megingatni. A hit, a remény és a szeretet testvérek, és tökéletesen együtt működnek, hogy bevilágíthassanak a világ erkölcsi sötétségébe. – *46. kézirat*, 1897. május 2.

Május 23., kedd – Légy az, akinek mondd magad!

Az Atya tapasztalati megismerése és Krisztusé, akit az Úr elküldött, formálja át az embert Isten képére. Ez az ismeret teszi képessé az embert önmaga legyőzésére, mert alacsonyabb rendű indítékain és indulatain magasabb rendű képességei veszik át az uralmat. Ez az ismeret az embert Isten fiává és a menny örökösévé teszi. Bensőséges közösségbe hozza végtelen lényével, és kitarja előtte a világegyetem gazdag kincseit. Ez az az ismeret, amit Isten Igéje kutatásával lehet megszerezni. Ez a kincs csak abban a lélekben található meg, amely kész mindent odaadni érte. – *Krisztus példázatai*, 114. old.

Bárcsak körül tudnám írni a hívő élet szépségét! A keresztényt az élet hajnalától kezdődően a természet és Isten törvénye vezeti, folyamatosan halad előre és fölfelé, naponta közeledik mennyei otthonához, ahol az élet koronája és egy új név vár rá, „melyet senki nem tud, csak az, aki kapja”. Folyamatosan növekedik boldogságban, szentségben és hasznosságban. Egyévi fejlődése meghaladja előző évi fejlődését.

Isten a gyermekei elé helyezett egy lépcsőt, amely összeköti a földet a mennel, hogy azon felmenjenek. A lépcső végén ott áll az Úr, és minden lépcsőfokot dicsőségének ragyogó sugarai világítanak meg. A Mindenható figyel a felfelé kapaszkodót, és ha meggyengül a keze, és megcsúszik a lába, készen áll, hogy segítséget nyújtson. Igen, terjesszék a jó hírt, hogy a kitartóan kapaszkodók közül senki sem vall kudarcot, és beléphet a mennyei városba!

Isten angyalai, akiket Jákob le-föl jární látott álmában, bármely léleknek segítséget nyújtanak, aki a menny felé igyekszik. Ők oltalmazzák Isten gyermekeit, figyelik minden lépésüket. A ragyogó ösvényen felfelé igyekvők jutalmat nyernek, és belépnek Uruk örömébe.

Az élet első szakasza a kegyesség birtoklójának teljes örömet biztosít, és boldoggá teszi életét. (...) Aki arra vár, hogy majd az élete végén

keresi Istent, a makulátlan és magasztos boldogság életét veszti el – azt a boldogságot, amit sosem kínál fel ez az élet. Akik hosszú idő óta ismerik az Urat, akik fiatal koruktól kezdve a menny tiszta forrásában találtak örömet, felkészültek belépni Isten családjába. – *My Life Today*, 156. old.

A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha őbenne maradunk –, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nemcsak szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nem csak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknel legyen velünk. (...)

Minden reggel első dolgokat legyen magatokat Istennek felajánlani. Így imádkozzatok: „Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak! Összes tervemet a lábadohoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra! Maradj velem, és engedd, hogy minden munkámat benned végezzem!” Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek oda magatokat az Úrnak. Összes terveteket neki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel Istennek napról napra az életeteket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez. – *Jézushoz vezető út*, 69–70. old.

Május 24., szerda – Leteszem sátram

Jézus feltámadása a benne elalvó halottak végső feltámadásának az előképe. Az Üdvözítő feltámadt teste, magatartása, hanglejtése mind-mind ismert volt követői előtt. Hasonlóképp lesz azok esetében is, akik Krisztusban pihentek meg. Fel fogjuk ismerni barátainkat, ahogy Jézust is felismerték a tanítványok. Még ha ebben az életben eltorzult is testük, betegség csonkította meg őket, egyéniségüket, azonosságukat tökéletesen meg fogja őrizni a feltámadt, megdicsőült test, és mi felismerjük szeretteink tulajdonságait az Üdvözítő arcáról sugárzó fényben.

Jézus visszajövetelekor halott szeretteink meghallják a hangját, és halhatatlan, dicsőséges életre támadnak fel. Ugyanaz az erő fogja feltámasztani és megdicsőíteni az egyházat vele együtt, mint amely erő

feltámasztotta Krisztust a halottaiból, és teszi ezt minden uralom, hatalom és név felett, ami létezik, nemcsak ebben az időben, hanem az eljövendőben is. (...)

A Szentírásban sehol sem találunk olyan kijelentést, hogy amikor az igazak meghalnak, akkor nyerik el jutalmukat, a gonoszok pedig a büntetést. A pátriárkák és a próféták egyetlen ilyen kijelentést sem tettek. Krisztus és apostolai sem utaltak erre. A Biblia tisztán tanítja, hogy a holtak nem azonnal mennek a mennybe, hanem alszanak a feltámadásig. Azon a napon, amikor az ezüstszál megoldódik, és az aranytál eltörik, az ember gondolatai elvesznek. Aki sírba száll, ott is marad csöndben. Többé nincs tudata arról, ami a nap alatt történik. Áldott pihenése ez a megfáradt igazaknak! Számukra legyen akár rövid, akár hosszú az eltelt idő, csak egy másodpercet jelent. Alszanak, és isteni trombita ébreszti fel őket dicsőséges halhatatlanságra. „Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra.” (1Kor 15:52–54) Amikor elhangzik a felszólítás, hogy ébredjenek fel mély álmukból, ott folytatódnak a gondolataik, ahol megszakadtak a halál pillanatában. A halál fájdalma volt az utolsó érzélem, utolsó gondolatuk pedig, hogy a sír hatalma alá kerültek. Amikor előjönnek sírjukból, első boldog gondolatuk győztes kiáltásban tör ki: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) – *The Faith I Live By*, 180–181. old.

Szolgálatára idején Jézus több halottat is feltámasztott. Életre keltette a naini özvegy fiát, Jairus lányát és Lázárt, viszont nem ruházta fel őket halhatatlansággal. Miután feltámadtak, ismét ki voltak téve a halál lehetőségének. De akik Krisztus feltámadásakor jöttek elő sírjukból, örök életre támadtak fel. Ők alkották a foglyoknak azt a sokaságát, mely a sír és halál feletti győzelem jeleként szállt vele a mennybe. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 175. old.

Május 25., csütörtök – Hit a halál idején

Pétert mint idegent és zsidót megostorozásra és kereszthalálra ítélték. Péter, rettenetes halálára gondolva, megemlékezett Mestere megtapasztalásának nagy bűnéről a próba napjaiban, ezért az volt az egyetlen gondolata, hogy méltatlan akkora megtiszteltetésre, hogy ugyanolyan halállal haljon meg, mint Ura. Az apostol őszintén megbánta bűnét, és Krisztus meg is bocsátott neki, amit ki is nyilvánított az által, hogy magas megbízást bízott rá, miszerint legeltesse nyájának juhait és bárányait. Ő azonban sosem tudott megbocsátani önmagának. Még a közeli halál gondolata sem tudta csökkenteni szomorúságát és bűnbánatát. Utolsó kedvezményeként azt kérte kivégzőitől, hogy fejjel lefelé szegezzék a keresztre. Kérését teljesítették – és így halt meg a nagy Péter apostol. – *A megváltás története*, 316. old.

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit nem tudott elfojtani a fájdalom, sem megfakítani a megpróbáltatás. Szenvedés és üldözés között „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménységük”. Amikor a thesszalonikai keresztények sírva temették el szeretteiket – akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövételének –, tanítójuk, Pál felhívta a figyelmet a feltámadásra, ami a Megváltó adventjekor lesz. Akkor a Krisztusban elhunytak feltámadnak, és az élőkkel együtt elragadtatnak, hogy az Úrral találkozzanak. „És ekképpen – mondta – mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:17–18)

A sziklás Pátmoszon a szeretett tanítvány ezt az ígéletet hallotta: „Bizony hamar eljövök.” És János sóvárgó válasza az egyház egész zarándokútján mondott imáját önti szavakba: „Bizony jövel, Uram, Jézus!” (Jel 22:20) – *A nagy küzdelem*, 302. old.

Bár göröngyös az út, meredek az emelkedő, jobbról-balról szakadék tátonghat, csapda lappanghat, és bár akkor is tovább kell haladnunk, amikor elfáradtunk, és lehet, hogy harcolnunk kell, amikor bágyadt-

ság vesz erőt rajtunk, ha elcsüggedünk is, reménykednünk kell, mert ha Jézus Krisztus a vezetőnk, végül biztosan elérjük az áhított célt. Maga Krisztus taposta ki előttünk az utat, Ő egyengette el lábunk előtt az ösvényt.

Az örök életre vezető meredek úton mindenütt az öröm forrásai fakadnak, hogy felüldítsék a megfáradtat. Akik a bölcsesség útján járnak, azoknak még a megpróbáltatások közt is túlradó az örömük, hiszen Krisztus, akit lelkük szeret, láthatatlanul bár, de velük jár. Minden lépésnél biztosabban érzik majd keze érintését; minden előrehaladásnál a dicsőség tündöklőbb sugarai hullnak ösvényükre a láthatatlan Istentől. Ezért egyre magasabbra és magasabbra szárnyal dicsőítő énekük, hogy Isten trónja előtt az angyalok énekével egyesüljön. „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.” (Péld 4:18) – *Gondolatok a Hegyibeszéd-ről*, 140–141. old.